

Na een vermoeiende nachtvlucht komen we aan in het warme Mombasa. Visum in orde brengen, geld wisselen, betrouwbaarste taxi chauffeur uitkiezen en off we go. Het hotel blijkt een andere prijs te hanteren dan beloofd, en eens op het strand worden we werkelijk overstelpt van de aandacht van de beach boys. Nieuw vlees in de kuip, bekleed met een verblindend witte huid, dus nog niet op safari of snorkeltrip geweest, en nog niet gaan zwemmen met dolfijnen: de concurrentie kan beginnen! Samson, Mozes, Dorothe, allemaal willen ze dat we hun naam onthouden en beloven ze ons de beste prijs. We vluchten weer naar het hotel (toffe cottages met een eigen outdoor keuken en omring door nieuwsgierige aapjes en hagedisjes).

's Avonds gaan we gaan eten met Lou Dierick, van het ICRH in Kenia. Hij vertelt ons boeiende verhalen over hun projecten en het leven in Kenia in het algemeen. We worden alsmaar meer geboeid en kijken er zo naar uit om projecten te gaan bezoeken.

De volgende dag krijgen we een rondleiding op het ICRH kantoor. Iedereen verwelkomt ons hartelijk. We krijgen een overzicht van de theorie en de werkwijze van enkele projecten, inclusief de manier van financiering.

Figuur 1: ICRH kantoor Kenia

Veel informatie die ook veel vragen oproept. We leren onder andere dat de theorie vergelijkbaar is met projecten bij ons {werken aan gedragsverandering, toegankelijk en laagdrempelige informatie en hulp, ...} maar tegelijk ook heel anders. Bijvoorbeeld door de faciliteiten: bij acties 's avonds moeten ze steeds een noodgenerator voorzien, want de stroom kan elk moment uitvallen. Maar ook door het sociale leven. Zo is een vluchthuis hier bijvoorbeeld geen goed idee, maar is het beter om binnen de (ruime) sociale contacten te zoeken naar een goede plaats voor slachtoffer (survivors genaamd, om een positieve benadering na te streven). Want ze hebben wel een goed opvangnetwerk, dat netwerk heeft enkel nood aan praktische of financiële hulp.

Daarna gaan we op bezoek bij 2 'drop in centers'. In het eerste centrum kan iedereen terecht voor een gratis HIV test, met een bijhorende gesprek over alles over HIV en AIDS. Het resultaat van de test krijg je al na 15 minuten. Maar ook gezinsplanning, andere SOA's, Tuberculose, prostaatkanker, ... kunnen aan bod komen. Men ontvangt er zo'n 20 a 30 mensen per dag, mannen en vrouwen, meisjes en jongens. Ze kunnen er ook terecht voor gratis condooms, zowel mannen als vrouwencondooms. Deze laatste promoten zij zeer erg omdat de vrouwen mannen beter kunnen overtuigen om dit te gebruiken dan het mannencondoom. De mensen van het centrum zijn meestal vrijwilligers. Ze zijn bijzonder open, en (terecht!) trots ook op hun werk.

Figuur 2: Enkele campagneaffiches in het drop-in-centrum

Figuur 3: condoomdispenser in het drop-in-centrum (gratis)

Figuur 4: Sebastien laat HIV test afnemen door prikje in de duim en hoort 15 minuutjes later het resultaat

Het volgende centrum dat we bezoeken richt zich vooral naar vrouwelijke sexwerkers, maar opnieuw kan iedereen hier terecht. Zij bieden begeleiding, informatie en medisch onderzoek aan. Voor verder behandeling van HIV moeten zij (net als het eerste centrum) doorverwijzen naar de ziekenhuizen van de staat, maar een samenwerking hiertussen vlot goed. Beide centra zijn goede accommodatie en zien er uitnodigend uit. Ze ondervinden bij hun doelgroep geen schaamte of drempel om bij het centrum langs te komen.

Figuur 5: Het drop-in-centrum

Zo goed als alle projecten profiteren van het sociale leven zoals het hier is. Daarom werkt men vaak met peer educators. Sexwekers krijgen een training van een week, die gaat over hiv en aids, hoe condoomgebruik negotiëren, bedrijfsmanagement, ... Als laatste krijgen ze dan een training om anderen te trainen als peer educator. Ze proberen sex wekers te stimuleren om zichzelf te groeperen, met een leider. Zo leren ze voor elkaar te zorgen en het voor elkaar op te nemen. En dat systeem werkt hier heel goed. Het zijn ook die peer educators die in de centra werken en anderen helpen. Het is ook dankzij die peer educators dat zovelen de weg vinden naar die centra. Eens ze daar zijn worden ze erg goed opgevangen, en alles wordt ook opgevolgd. Deden ze bv een HIV test, dan

moedigt men gaan aan om dit binnen 6 maanden te herhalen. Soms gaan ze zelfs deur aan deur om hiv testen af te nemen. Dit alles is enkel mogelijk door de vele vrijwilligers.

Vandaag gaan we mee op enkele outreach projecten, we gaan dus mee 'in the field'. Ik moet toegeven dat ik een beetje nerveus was hoe het zou gaan. Als eerste gaan we samen met 2 peer educators naar een buurstraatje waar veel mannen zitten die drugs en/of alcohol verslaafd zijn. Het smalle steegje staat al gauw vol met een twintigtal mannen die ons wantrouwig aankijken. We namen geen kostbare bezittingen mee, maar toch voel ik me als meisje op mijn ongemak. De drie peer educators, ook vrouwen, beginnen aan hun taak: zoveel mogelijk mannen overtuigen om ter plekke een hiv test af te nemen. Enkelen beginnen een discussie met ons: Waarom moeten ze zich laten testen, ze hebben toch geen geld, geen werk, geen vooruitzichten. Ze willen alleen maar geld, om de volgende shot te kunnen halen. We voelen ons ongemakkelijk en kunnen geen juiste antwoorden formuleren.

Daarna gaan we naar een ander deeltje van de wijk. Daar ontmoeten we een peer educator van de 'msm' (men having sex with men). Hij heeft een homoseksuele vriend kunnen overtuigen om zich te laten testen op hiv. De test gebeurt door een andere vrijwilligster van het drop in centrum, gewoon in de leefruimte van de peer educator zelf. Dit soort van werken noemen ze 'door to door'. Het neemt zelfs de lage barrière van het drop in centrum weg. Hoewel we niet bij de test zelf aanwezig mogen zijn maakten we wel eerst kennis met die persoon. Maar opnieuw voelt het raar, wat zeg je tegen hem? Goed Luck? Als hij, na 15 lange minuten, te horen krijgt dat hij seropositief is, wat dan? We zitten met veel vragen...

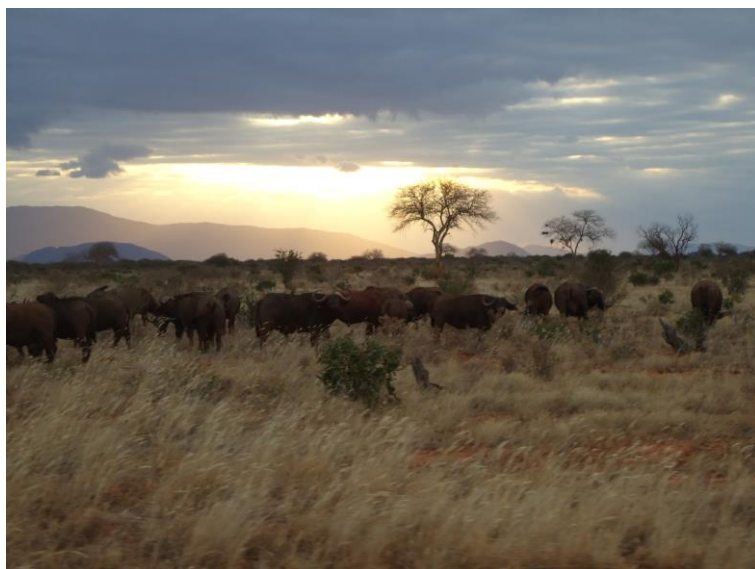
Figuur 6: foto met enkele peer educators

Die avond gaan we mee met het busje naar enkele 'hot spots' van de stad, dit zijn plaatsen waar altijd veel prostituees zijn. Het busje zit vol met dozen condooms, vrouwencondooms en glijmiddel. Een Keniaanse condomobiel zeg maar :) De eerste hoek waar we stoppen is aan een druk kruispunt met enkele clubs en luide muziek. De vrouwen kennen het busje, want binnen de minuut staan er al een tiental rond om hun zakje te krijgen. In dat zakje zit een doos met 144 condooms, enkele vrouwencondooms en op vraag krijgen ze ook glijmiddelzakjes. Ze zijn gretig, maar dankbaar. Daarna rijden we rond naar andere punten, en stappen we ook rond in de kleinere steegjes. De meesten nemen de condooms graag aan. De sfeer op de straat is niet agressief of beangstigend. De sfeer onder de vrouwen, die vaak per twee of meer samen staan babbelen en lachen ziet er schijnbaar

vrolijk uit. Ze luisteren ook als Dan, één van de personeelsleden van het ICRH-K, hen de vrouwencondooms uitlegt. Sommigen giechelen, en ik herken de reacties als we dit uitleggen op festivals in Vlaanderen.

(hier zijn voor veiligheidsredenen geen foto's van, je kon het trouwens niet tonen op foto, dit moet je echt meegemaakt hebben om te weten hoe het is)

De volgende twee dagen doen we iets helemaal anders, we hangen de toerist uit en gaan op safari in Tsavo-East. Wondermooie landschappen, zonsopgang- en ondergangen, leeuwen, olifanten en andere prachtige dieren, ... Teveel om op te noemen. Heerlijk genieten.

Figuur 7: op safari

Ons laatste bezoek was zeker niet het minste. We bezochten een basisschool in Vibingo, een klein dorpje net buiten Mombasa. Er werden grote show opgezet met acteurs, muziek, poppenkast, dansen, ... Deze show hebben als doeleinde om op een leuke manier aan gezondheidspromotie te doen.

Figuur 8: muzikale show om gezondheidsthema's aan te kaarten

Figuur 9: poppentheater

Figuur 10: de vele toeschouwers

Figuur 11: de kindjes willen allen zo graag op de foto

Figuur 12: show

Het belangrijkste was echter het zich kunnen richten tot de ouders. Deze woonden in een gemeenschap net naast de fabriek. De fabriek voorziet binnen die gemeenschap al haar werknemers in hun basisbehoeften, zoals de accommodatie voor de school, huizing, ... Omdat de kinderen, en dus hun ouders, allen samenkomen op een plaats zoals de school zien ze dit als ideaal middel om de ouders te bereiken. Ze nodigen de ouders uit op actiedagen zoals deze, zodat zij ook de informatie meekrijgen die de kinderen horen en zien. Maar er zijn ook extra manieren waarop ze bij de ouders aan gezondheidspromotie doen.

Er waren twee lokalen voorzien voor couple counseling en family planning. Daar werd hen oa info gegeven rond soa's en hoe ze aan gezinsplanning kunnen doen. Bijvoorbeeld voor de voorbehoedsmiddelen te tonen en bespreken. Daarnaast werd hen ook de mogelijkheid geboden om zich te laten testen op hiv en andere infectie-ziektes. Dat zijn er normaalgezien zo'n 300tal. En ten slotte werden er (alweer) massaal condoms uitgedeeld.

Figuur 13: couple counseling sessie (oa gezinsplanning, condoms leren gebruiken, ...)

Een groot doel van de organisatie is om meer mensen hun hiv status te leren kennen. Naast het individuele doel om je eigen status te kennen is het ook belangrijk om aan correct cijfermateriaal te komen. Zo kunnen misschien nog meer subsidies verkregen worden om nog meer acties te ondernemen.

We hebben acties gezien hebben binnen gemeenschappen, buurten, scholen, individueel, specifiek voor bepaalde doelgroepen, deur aan deur, ... En we hebben vooral de enorme medewerking en steun van een erg groot aantal gemotiveerde medewerkers en vrijwilligers. Impressionant.

We sluiten de reis af met een snorkelpartij, een bezoek aan het prachtig groene Haller Park en een terugvlucht met 12 uren vertraging.

Figuur 14: Haller Park

Kenia, you've got to love it.

Sarah, Steven en Sebastien

Bedankt Lou Dierick, bedankt aan Night, Dan, Jimmy en de andere werknemers en vrijwilligers van ICRH Kenya, en bedankt aan Sara, Julie en de collega's van het ICRH Gent voor deze unieke kans.